

много си ся ползувалъ отъ ученіето си. Фразата ти е блескава, приятелю. Пишешъ наистинѣ чудесно.

— Само това ли ми казувашъ? казва му Волскый.

— Потърпи малко. Завчера пріехъ два русскы вѣстника, въ които има да пише нѣщо за тебе; защото вижда ся че си станѣлъ доста чутювень. Понеже хвалятъ до Бога кротостѣтъ и великодушнѣто на законныйтъ ти царь, Императора на всичкиѣ Россіи а кытятъ и тебе съ много похвалы. . . . Слушай!

И като взе отъ масѣтъ единъ отъ двата вѣстника, прочете слѣдующето: „Единъ благороденъ полякъ, Графъ Владиславъ Волскый, види ся раскаянъ въ тѣмницѣтъ, защото ся бѣше въ гърды, и проливаше сълзы като извори. — „Никога, выкаше, нѣма да си простѣтъ дѣто съгрѣшихъ на най-добрыйтъ отъ господаритѣ. Но обѣщавамъ ся за наирѣдъ да бѣдѣ най вѣренъ отъ поданициѣтъ му.“ Дано всички Поляцы да подражаѣтъ тогози младыйтъ благородникъ! Благородна крѣвь не лъже. Единъ Волскый не може да си остане заблуденъ и лудующъ за много врѣме.“ Така го-